

Arrest

nr. 53 031 van 14 december 2010
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 25 september 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 22 juli 2010, verstuurd op 23 juli 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde zich een Armeens staatsburger, van Armeense origine en bent afkomstig uit Jerevan (Armenië). Daar woonde u samen met uw echtgenoot, eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.495.416) en jullie beide dochters.

Sinds twee à drie jaar werkte uw echtgenoot samen met een vriend. Ze plaatsten stenen en deden metselwerk op de begraafplaats van de Zeytun wijk in Jerevan. Hij en zijn vriend werden vanaf augustus

2009 door onbekenden lastiggevallen omwille van hun werk. Uw echtgenoot werd daarbij ook geslagen. Het zou iets te maken hebben met de stenen die zij gebruikten voor hun werk, maar uw echtgenoot vertelde u niet alle details. Hij ging wel naar de politie om deze problemen te melden, maar er gebeurde niets. Daarna werden ook jullie dochters lastig gevallen. Onbekenden spraken hen aan en zeiden dat ze met hun vader moesten praten. Op 5 september 2009 trachtte men uw dochters te ontvoeren. Omdat u en uw buurvrouw dit zagen gebeuren, konden jullie voorkomen dat jullie dochters werden meegenomen. Uw echtgenoot ging opnieuw naar de politie om dit te melden. Toen hij van de politie terug kwam, was hij erg kwaad. Hij zei dat hij klappen had gekregen en ruzie had gemaakt met de politie. Daarop ging hij bij zijn broer wonen. De volgende dag kwam de wijkagent langs, om uw man op te roepen zich aan te bieden bij de politie. Uw echtgenoot ging daar niet op in. Jullie vreesden niet alleen dat de politie uw man problemen zou bezorgen, maar ook dat die onbekenden jullie gezin, en dan vooral jullie dochters zouden blijven lastig vallen. U had ook gezondheidsproblemen. Daarom besloten jullie Armenië te verlaten. Via uw schoonbroer kwamen jullie in contact met een zekere Kariné, die jullie paspoorten in orde bracht zodat jullie naar het buitenland konden reizen. Op 18 september 2009 verlieten u, uw echtgenoot en jullie dochters Jerevan en werden door een chauffeur tot ergens in Polen gebracht. Daar stapten jullie over in een andere wagen, die jullie tot België voerde. Op 25 september 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Omdat al jullie paspoorten bij de smokkelaars waren gebleven, kon u bij uw asielaanvraag enkel uw sociale kaart en die van uw echtgenoot voorleggen. Via uw advocaat werden nog kopieën van de geboorteaktes van u, uw echtgenote en dochters, evenals van uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de diploma's van uw dochters doorgefaxt."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 53 030 van 14 december 2010 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 52 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft gemaakt dat hij de gruwelijke incidenten in Armenië wil vergeten. Bovendien geeft zijn broer hem weinig informatie zodat hij en zijn gezin zich niet slecht zouden voelen.

Verder stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft gemaakt dat hij geen bedrijfje had maar een kleinschalige samenwerking die vanuit een garage werd uitgevoerd.

Verzoeker vraagt zich ook af hoe een advocaat of een jurist zijn leven en dat van zijn gezin kan redden in een land waar de wetgeving niet wordt nageleefd.

Verzoeker stelt tot slot dat een mensenrechtenorganisatie of een ander politiekantoor hem en zijn gezin geen onmiddellijke bescherming konden bieden.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet schendt.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij nagaat of hij en zijn gezin in Armenië nog iets te vrezen hebben, ondanks het feit dat hij de gebeurtenissen liever vergeet. Verzoeker heeft immers nog steeds geregeld contact met zijn broers. Verder mag ook verwacht worden dat verzoeker toch iets kan voorleggen dat aantoont dat hij een bedrijfje had, ook al was het dan slechts een kleinschalige samenwerking. Verzoeker die zich beperkt tot blote beweringen maakt niet aannemelijk dat de wetgeving in Armenië niet wordt nageleefd en het bijgevolg geen zin heeft om een beroep te doen op een advocaat of een

jurist, noch dat een mensenrechtenorganisatie of een ander politiekantoor hem en zijn gezin geen onmiddellijke bescherming konden bieden. Verzoeker laat na om zijn vermoeden dat de politie hem valselijk van iets wil beschuldigen op enigerlei wijze te ondersteunen. Verzoeker geeft tot slot geen verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij noch zijn echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld hebben dat ze problemen met de politie vrezen. Bijgevolg is de Raad van mening dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Om dezelfde reden bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Armenië een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.“

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER